

Episodul 9

Un pas înapoi

Ela nu dormise deloc toată noaptea. Acum, era totul clar. Înțelegea de ce Andrei era obosit, de ce arăta ciudat acum, la finalul Jocului, de ce îl văzuse așezat pe canapea de parcă ar fi simțit dureri imposibile. Andrei era bolnav și ea nu știa ce să facă. Îi părea rău de el, se gândea că, poate, avea nevoie de banii din Orașul Portofel pentru a plăti un tratament pe care, altfel, nu și-l putea permite. Sigur asta era explicația.

Apoi, în mintea ei apăreau alte gânduri. Dacă biletul era o minciună? Dacă era doar un mod prin care organizatorii îi testau limitele? Să vadă în ce măsură e în stare să continue orice ar fi?

Ela oftă și își privi mâinile. Îi tremurau ușor, ca de fiecare dată când era preocupată de probleme serioase. Acum, era singură. Altă dată, căuta ajutor în familie. Vorbea, întreba, era mai ușor să găsească o ieșire. Acum, însă, n-o ajuta nimeni.

Undeva spre miezul nopții, cineva îi bătu în ușă. Ela se ridică greu din pat, convinsă că era panda cel roșu, care căuta mâncare. N-avea chef de el, oricât mult și-ar fi dorit să stea cu cineva de vorbă. Deschise ușa. Pe hol, îl zări pe TOTO, motanul robot, care stătea cuminte lângă un termos micuț.

- Am auzit că voi, oamenii, vă liniștiți dacă beți ceai cald. Am întrebat în jur și am aflat că îți place mușețelul, așa că probabil n-o să refuzi o cană din ceaiul preferat, nu?

Ela îl privi și se gândi că motanul era un prieten bun. Îi făcu semn să între și luă termosul din fața ușii. În cameră, motanul găsi pe jos biletul mototolit și se apucă de joacă. Trecură așa câteva minute de tăcere. Fata bău ceai, iar motanul uită că e robot. Apoi, TOTO se opri brusc și o privi.

- Ai chef de trăncăneală?
- Sigur, TOTo, despre ce ai vrea să vorbim?
- Aș vrea să îți spun o poveste. Nu e lungă. Și nici nu știu dacă o să te ajute, dar mi-ar plăcea să ți-o spun.
- Sigur, te ascult, îi răspunse Ela râzând.

Motanul se cățără pe canapea, se așează tacticos pe lăbuțele din spate și tuși scurt, de parcă voia să-și dreagă glasul.

Acum mulți mulți ani, într-un sat într-o țară îndepărtată, un motan își trăia viața liniștit și bucuros, alături de o fetiță și părinții ei. Făcea, știi tu, ce fac motanii în general. Se simțea stăpânul lumii. Mânca și se distra alături de alte pisici de seama lui, iar traiul părea mai bun ca oricând.

Apoi, într-o zi, dintr-un camion care trecea pe drumul satului, a căzut o conservă. Cum motanul nu știa să citească, a ignorat-o. Fetița, însă, a dus conserva părinților. Motanul a uitat de întâmplare.

Când a venit seara, un miros extraordinar îl aștepta în bucătărie. Aproape că nu se mai putea gândi la nimic altceva în timp ce se apropie de castronul plin cu un fel de mâncare nemaivăzut până atunci. Lângă castron, jumătate plină, stătea conserva căzută din camion. Motănașul nostru mănca și fiecare îmbucătură îl transportă într-un fel de rai al pisicilor fericite. Nu mâncase, în viața lui, ceva atât de bun.

A doua zi, se trezi cu o poftă cât casa. Își aminti, însă, că aseară înfulecase toată conserva, așa că oftă și se așeză în curte, gândindu-se cât de tristă era viața lui. În dimineața următoare, urmări camionul cel mare și alergă după el multă vreme. Când, în sfârșit, camionul se opri, motanul se strecură în remorcă, așteptând să găsească multe conserve gustoase. Doar că nu erau conserve acolo. Erau doar niște sticle și câteva cutii de plastic. Nici urmă de mâncare.

Camionul porni, iar pisoiașul se trezi blocat. Călători, așa, mulți kilometri, până la următoarea oprire. Iar acolo, când sări jos, constată îngrozit că habar n-avea încotro e casa lui.

Ca să scurtez povestea, norocul motanului a fost că, la un moment dat, a întâlnit un cățel care l-a învățat un lucru foarte interesant. "Uneori", i-a spus cățelul, "chiar dacă pare că trebuie să faci un pas în spate, asta nu înseamnă că renunți. Faci un pas în spate, construiești un plan și apoi încerci din nou". În mintea lui, a încolțit un plan genial, care îl va ajuta, cu siguranță, să primească multe conserve gustoase în viitor.

A ajuns acasă câteva zile mai târziu și, când l-a văzut, fetița l-a strâns în brațe tare, tare de tot. Începând cu dimineața următoare, motanul nostru și-a pus planul în aplicare. A devenit paznicul neînfricat al cămării. A păzit și magazia cu porumb și grâu. A gonit șoriceii și vrăbiuțele care se înfruptau mereu de acolo și, în timp, ajutorul motanului s-a simțit. Familia a putut vinde la piață mai multe bunătăți. Au câștigat bani, puțin câte puțin.

Într-o dimineață, îl aștepta, în castronel, mâncarea la care visase. Alături, conserva bine-cunoscută îi făcea cu ochiul, spunându-i că lucrurile bune li se întâmplă celor care știu să facă, uneori, chiar și un pas în spate.

TOTO se opri, dar Ela continuă să îl privească. Apoi, fata se ridică de pe fotoliu, îl luă în brațe și se întinse pe canapea alături de el. TOTO începu să toarcă. Era ceva ciudat pentru un robot, dar ea uitase de mult că nu era un pisoi adevărat.

- Vrei să-ți spun o poezie despre stele, Ela?, o întrebă TOTO, căscând. Bine, continuă el, convins că fata era gata-gata să adoarmă. *Sus, pe cer, sunt multe stele / Noaptea, îți apar de-ndată / Și... pitită printre ele / E-o planetă minunată / Pluto-i spunem. Și-i pitică! / Unii cred că-i un mister / Că ar fi chiar muuult mai mică / Decât Luna de pe cer.* Așa începe aventura mărețului Timok, cel mai cunoscut micinik din întregul Univers.

În timp ce Ela dormea visând despre Timok, pisoiul o privi. În mintea lui construită cu rețele neuronale complexe, tocmai ce se năștea un gând ciudat. Oare un pisoi robot putea ajunge să aibă prieteni adevărați? Putea spera că va simți, cândva, astfel de bucurii?

A doua zi dimineața, Ela porni spre locul în care se desfășura finala jocului. Știa ce trebuie să facă. Ajunse în fața unei clădiri extrem de moderne, pe care scria, cu litere luminoase, "Lumea Fintech". Intră și, chiar de la intrare o întâmpină un robot care îi prezentă locul.

- Lumea fintech e tot lumea banilor, Ela. Numele vine de la tehnologie financiară. Doar că banii, aici, există numai în formă digitală. Nu îi poți pune, efectiv, într-un portofel fizic, ci într-unul virtual. Ai învățat, deja, o mulțime de lucruri despre bani în Jocul nostru, așa că nu ți le mai repet. Aș vrea, doar, să îți spun trei idei pe care trebuie să le ții minte când vei interacționa, în viitor, cu lumea fintech.

Robotul o conduse, apoi, spre un ecran luminos, pe care îl activă. În fața Elei, apăru imaginea unui seif, apoi îl auzi pe robot continuând:

- În trecut, oamenii țineau banii închiși în tot felul de locuri sigure. Seiful era locul preferat. Construiau chei sofisticate, pe care nimeni să nu le poată copia ușor. În lumea fintech, însă, ai nevoie de altfel de chei.

Aici, parolele sunt cele mai folosite chei. O parolă puternică e precum o cheie sofisticată, pe care nimeni să n-o poată copia sau ghici. Dacă vrei să nu ai probleme, încearcă să folosești o parolă doar pentru accesul la banii tăi. N-o mai folosi în alte locuri. Apoi, cu cât parola ta e mai lungă și formată din litere, cifre și alte caractere mai greu de ghicit, cu atât e mai bine. Nu folosi numele, adresa, data nașterii sau alte informații personale

în parola ta. Alți oameni s-ar putea să o ghicească dacă faci astfel. Încearcă, deci, să îți minte că ai nevoie de un seif puternic pentru banii tăi virtuali.

Imaginea de pe ecran se schimbă. De data asta, arăta un om care încerca să îi șoptească altcuiva cuvinte la ureche.

- Mulți oameni vor încerca să afle parolele tale, Ela. Ai putea primi emailuri care par a veni de la banca ta, prin care să îți se ceară diverse date de acces la contul tău. Să nu ai încredere în ele. Nicio bancă nu-ți va cere printr-un email datele de acces la contul tău, pentru că le are deja. Procedează la fel cu toate conturile pe care le ai, indiferent unde sunt ele: acolo unde economisești, acolo unde faci investiții, acolo unde faci cumpărături sau unde te joci. Nu da parolele tale nimănui.

Ecranul trecu, apoi, către o imagine în care un om grăbit face tot felul de alegeri din ce în ce mai rapide.

- Lumea fintech a făcut mai rapide și mai ușoare acțiunile noastre. Acum, poți trimite sau investi bani printr-un click. Un singur click și gata, poți face cumpărături foarte ușor. Uneori, nici nu te gândești că sunt cumpărături. Să îți dau un exemplu. Ai descoperit un joc extraordinar. Îl joci cu plăcere. La un moment dat, însă, vezi pe ecranul telefonului tău un mesaj care îți spune că, dacă plătești o anumită sumă de bani, poți trece mult mai repede la nivelul următor. Cum e super simplu, plătești și te bucuri. În câteva zile, ajungi să plătești din ce în ce mai des trecerile la alt nivel, haine mai frumoase pentru personajul tău și multe altele. Și faci toate astea pentru că sistemul a făcut plata atât de rapidă încât nici nu-ți dai seama că ai cumpărat ceva. Lumea fintech face mai ușoară

gestionarea banilor, dar e important să îți aduci aminte ce am povestit în trecut despre bani. A învăța despre bugetare, economisire și investiții te va ajuta să faci alegeri financiare inteligente, chiar și într-o lume dominată de aplicații și platforme digitale.

E important să vezi riscurile și să nu te arunci în investiții sau tranzacții fără să înțelegi cu adevărat ce faci. Nu toate aplicațiile ori serviciile sunt sigure sau potrivite pentru toată lumea.

Ecranul se întunecă, iar robotul o conduse, apoi, pe Ela, spre o zonă din clădire unde erau așezate două scaune. undeva în față, pe un ecran uriaș se afișau diverse animații. Fata se așeză pe scaun și așteaptă.

Din spate, auzi vocea bărbatului grizonat de ieri.

- Se pare că Andrei are o problemă și întârzie. Din păcate, nu îl putem aștepta. Finala este programată să înceapă într-un minut. Dacă nu ajunge aici până atunci, va fi descalificat, iar tu, Ela, vei fi câștigătoare. Îți vei salva Biblioteca. Familia ta va fi extrem de mândră de tine. Iar Orașul Portofel va grava numele tău pe una dintre statuile sale, așa cum facem cu toți învingătorii noștri.

Pe ecranul imens din față, numărătoarea inversă arăta cât mai e până la începerea jocului. Iar Ela urmări cu ochi mari numerele ce apăreau pe ecran, într-un ritm de neoprit: 13, 12, 11, 10...

- RENUNȚ, strigă ea. Renunț! Dacă eu renunț acum, Andrei e câștigătorul. El merită premiul. A fost mai bun ca mine în toate probele. Renunț!

Pe ecran, numerele își continuă dansul invers: 6, 5, 4, 3, 2... Apoi, ecranul rămase blocat afișând cifra 2. În acel moment, un telefon sună în buzunarul bărbatului. Îl puse la ureche, ascultă câteva secunde, apoi se întoarse către Ela.

Bine. Am notat renunțarea ta. Din acest moment, ești eliminată din Joc. Te rog să părăsești Orașul. După cum știi deja, nu te vei mai putea întoarce aici niciodată.

Ela fugi spre hotel așa cum nu fugise niciodată în viața ei. Fugi de parcă întreaga lume era pe urmele sale. Fugi și se gândi la familia ei, la bunica și la multe altele. Era hotărâtă să încerce din nou, să nu renunțe niciodată până nu salvează Biblioteca. Nu renunța, doar făcea un pas înapoi. Învățase atât de multe în Orașul Portofel, încât era sigură că o să

reuşească să-şi îndeplinească visul, chiar dacă va munci de zece ori mai mult decât până acum.

Alergă spre lift, gata gata să îl răstoarne pe Andrei, care mergea aplecat spre ieşirea din hotel. Se opri o clipă şi îl privi cum o urmărea surprins.

- Îmi pare rău, Andrei. N-am ştiut!

Băiatul dădu să zică ceva, dar ea nu-l mai ascultă. Apăsă de multe ori butonul liftului, rugându-se ca uşa să se închidă odată. Apoi lăsă lacrimile să-i curgă şi strânse din dinţi. Era doar un pas înapoi! Până la urmă, Oraşul Portofel îi oferise mai mult decât credea că va primi aici: puterea să facă faţă oricărei încercări.

Deschise uşa, iar în cameră era un bilet nou. Ela suspină şi se gândi că era ultima dată când urmă să citească bucăţile acelea enervante de hârtie. Deschise biletul, convinsă că va citi un mesaj de rămas bun. Doar că nu scria asta:

”Nu s-a terminat, ştii?”. Semnat, B.

În timp ce încerca să înțeleagă ce anume însemna acel mesaj, auzi o bătaie în ușă. O deschise ușor, dar acolo nu era nici TOTO, nici panda și nici Andrei. Era altcineva.

